

Právní úprava odpovědnosti zaměstnance za škodu, kterou představuje Zákoník práce (platný od 1.1.2007) jakožto základní předpis pracovního práva, nadále vychází z omezené pracovněprávní odpovědnosti zaměstnance za škodu a rozsáhlejší pracovněprávní odpovědnosti zaměstnavatele za škodu. Vzhledem k tomu, že v oblasti odpovědnosti za škodu nedošlo k zásadním změnám a většina ustanovení byla do nového Zákoníku práce recipována pouze s malými obměnami, lze z tohoto pohledu považovat pracovněprávní úpravu oblasti odpovědnosti zaměstnance za škodu za léty prověřenou, odpovídající vyvíjejícím se společensko-ekonomickým podmínkám a pro praxi dostatečně vyhovující.

Odpovědnost zaměstnance za škodu je velmi důležitou problematikou, která má bezprostřední dopad na sociální postavení zaměstnanců a je zájem na tom, aby nedošlo k výraznému zhoršení postavení zaměstnanců v oblasti náhrady škody, stejně jako není možné připustit ohrožení ekonomické stability zaměstnavatelů. Odpovědnost zaměstnance za škodu tak, jak je upravená Zákoníkem práce je dle mého názoru vhodnější pro velké a ekonomicky silné zaměstnavatele, ale u menších zaměstnavatelů nevyklučuje tato právní úprava možnost vzniku ekonomických a v jejich důsledku i existenčních problémů.

V praxi nejsou výjimkou případy, kdy zaměstnanec způsobí svojí nedbalostí zaměstnavateli rozsáhlou škodu, za kterou odpovídá podle ustanovení o obecné odpovědnosti. V souvislosti s obligatorně stanovenou maximální úhradou výše škody, která činí čtyřpůlnásobek průměrného měsíčního platu zaměstnance dosáhne zaměstnavatel uspokojení svého nároku maximálně v této výši, bez ohledu na rozsah způsobené škody.